

SIMONA SPARACO

LOVEBOOK

Traducere din limba italiană și note de
Camelia Zara

EDITURA ALLFA

LOVEBOOK

Simona Sparaco

Copyright © 2009 Newton Compton editori s.r.l.

LOVEBOOK

Simona Sparaco

Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARACO, SIMONA**

Lovebook / Simona Sparaco; trad.: Camelia Zara. -

București: Allfa, 2012

ISBN 978-973-724-351-5

I. Zara, Camelia (trad.)

821.131.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA**, is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Ioana Opaț

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

*Tatălui meu,
pentru că n-a încetat niciodată să creadă în fetița lui,
așa cum nici eu n-am încetat vreodată să cred în el*

SOLIDEA

— Solidea ?

— ...

— Solidea, te rog !

Mă strigă mama. Avem un client care așteaptă, iar eu am rămas ca fermecată, uitându-mă la stradă, la mașinile care trec de colo-colo, dincolo de vitrină.

— Solidea, cât trebuie să plătească doamna Marcella pentru stilourile acelea ?

Blestemata aia de Matita, cățelușa mea, traversează în goană intersecția ca să-l întâmpine pe fostul ei stăpân, fostul meu iubit. El, neîndurător, trebuie că a chemat-o de la vitrină scuturând cutia cu biscuiții ei preferați. E un lucru pe care-l face des, ticălosul. Iar ea cade în plasă de fiecare dată, mizerabila.

— Solidea, te rog frumos, poți să-i faci doamnei chitanța ?

De parcă n-ar ști. De parcă n-ar ști că povara mea de fiecare zi constă tocmai în a-mi imagina că nu există acel magazin de animale de cealaltă parte a străzii, că Matteo nu se află înăuntru să vândă hamsteri și biscuiți și că nu am fost nouă ani împreună, ca mai apoi să ne despărțim pentru că el a vândut într-o zi un pui de ciobănesc de Maremma uneia care intrase în magazinul lui din greșeală, confundând intrarea cu cea a coaforului de lângă. Și care trebuie să fi rămas înăuntru datorită privirii lui, aia care spune : „Nu pleca, riscăm să pierdem ocazia vieții noastre.“ Cunosc bine privirea aia. Și încă cum !

Poate că singura victimă în toată povestea asta e ciobănescul ăla buimăcit, care își dorea orice în afară de o stăpână zăpăcită și cu părul tapat, care să-l uite peste tot. Bună treabă. Adevărul e că Matteo ar fi în stare să le vândă un frigider eschimoșilor și să te convingă că și tu, până la urmă, ai nevoie de un frigider nou, și poate și de un eschimos.

— Deci, Solidea, te ocupi tu de doamna Marcella ?

Bineînțeles că mă ocup eu. Suntem trei persoane în magazinul ăsta, dar când avem un singur client mă ocup eu de el, în mod obligatoriu. Iar dacă clientul în chestiune e plictisitoarea aia de doamna Marcella, care are mereu ceva de zis despre orice, nici nu mai încape vorbă.

Când am început să lucrez, nu-mi închipuiam că într-o zi mă voi întreba de ce o fac. Bacul l-am luat printr-un miracol și dacă mai vedeam vreo carte deschisă îmi venea să vomit. În prima zi de lucru, îmi amintesc că i-am spus mamei : „La cărți pot să suport numai coperta, și, din fericire, în magazinul ăsta nici nu sunt prea multe.“ Ea a zâmbit cu indulgență, poate fiindcă știa că într-o zi o să vreau din nou să le deschid.

Și chiar așa a fost. Numai că, atunci când mi-a venit cheful, n-am mai avut timp pentru lectură. Mi se pare că nu am niciodată destul timp, sunt atâtea romane importante pe care vreau să le citesc, și mi-ar plăcea să și scriu, să fac ceva semnificativ, cu alte cuvinte. Am oribila senzație că m-am trezit cu întârziere, că am pierdut o întâlnire importantă.

„Aș fi putut.“ Verbul ăsta îmi zbârnâie în cap de când m-am despărțit de Matteo. De când ușuratica aia tapată și-a cumpărat puiul de ciobănesc și, odată cu el, toate visurile mele, toate planurile și dragostea aceea care nu trebuia să se sfârșească niciodată. Nu credeam că toate aceste lucruri au un preț, că nefericirea cuiva se poate cumpăra cu nouă sute cincizeci de euro cu reducere. Și când mă gândesc că poate tocmai pentru Matteo am început să lucrez. Voiam să mă simt independentă, să locuiesc singură, să fac dragoste cu el fără coșmarul părinților noștri și al acelor pereți subțiri care separau intimitatea noastră nesățioasă de dezamăgirile lor frigide.

Înainte să moară, bunicul meu i-a lăsat mamei un apartament nu departe de magazin, pentru primul copil care avea să se căsătorească, aceasta era dorința lui. Eu sunt cea mai mare dintre frați, evident nu m-am căsătorit încă, dar acum stau acolo cu Matita și, la douăzeci și cinci de ani, nu am mai puține probleme decât unul de cincizeci, supărat pe viață, cu taxe și facturi de plătit. Fratelui și surorii mele mai mici, în schimb, nu le pasă de

independență și de toate bățile astea de cap nici cât negru sub unghie : Clotilde are optsprezece ani, e prima din clasă și visează să devină medic ; Luca, la cincisprezece ani, împliniți luna trecută, va fi expedit la universitate fără discuții, tocmai pentru că e un mic huligan zbuciumat. Mama l-ar vrea avocat, măcar așa într-o zi își va da seama câte ne-a făcut să îndurăm.

Cât despre mine, mă aflu aici, în papetăria-librăria mamei și a mătușii, nici mai mult, nici mai puțin decât pe post de vânzătoare.

„Papetărie-librărie“ stă scris și pe firma cu alb și albastru dinspre stradă, dar în realitate vindem cam de toate. Până acum câțiva ani, aveam și jucării pentru copii, puști cu apă și paturi gonflabile. Astăzi suntem mai serioși, magazinul a fost și renovat. Mătușa spune că așa este mai șic, fără îndoială, însă mama nu pare prea convinsă. De când am renovat, tata n-a pus deloc piciorul aici, își alege dinadins alt drum când se duce la muncă. Cincisprezece ani de trai separat nu au aplanat divergențele dintre ei. Din fericire, acum mama e mai senină, nici nu știu dacă intenționează să-și găsească pe altcineva ; la urma urmei, noi îi suntem de ajuns. Și, în plus, atâta timp cât trăiește bunica noastră, care locuiește la etaj, ar fi de neconceput să-l înlocuiesc pe tata cu un alt bărbat. Bunica este habotnicia în persoană și vorbește numai în parabole : ne amintește cuvântul lui Isus la fiecare pas, chiar și acum, când se deplasează cu ajutorul unui cadru. Da, fiindcă acum două luni și-a rupt șoldul pentru a doua oară și i-au pus o proteză.

Matita s-a întors în magazin și se gudură toată pe lângă mine. Are o privire hoțomană care miroase a biscuit oferit pe furis. Când mă gândesc că tocmai i-a lins degetele, îmi vine rău. A fugit jos în magazie, e destul de inteligentă ca să înțeleagă că în momentul ăsta prezența ei mă deranjează.

— Solidea, îmi aduci două pachete de hârtie pentru imprimantă ?

Bineînțeles, mătușă.

Hârtii, pixuri, agrafe, penare, agende și enciclopedii : sunt închisă în locul ăsta care miroase a gumă de șters, agonizez în spațiile unui zid de hârțoage și cărți poștale, pe care nimeni nu-l va

putea dărâma. Nimeni n-ar reuși s-o facă, nici ca să mă elibereze, nici ca să mă distrugă, ceea ce înseamnă cam același lucru.

Am ridicat privirea și am aruncat-o din nou dincolo de vitrină. Știu, îmi promisesem să n-o mai fac pe ziua de azi, dar n-am putut rezista, fiindcă știam că se uită la mine. Îmi zâmbește cu fața aia de nerușinat, iar eu mă străduiesc să rămân indiferentă, dar în sinea mea îmi doresc să izbucnescă al treilea război mondial și bombardamentele să înceapă exact cu magazinul lui. Bin Laden în persoană ar trebui să intre acolo, căptușit cu trotil, ca să sară în aer, eventual cu gândul că un magazin de animale ar putea fi considerat emblema exploatării și a capitalismului occidentale, cine știe. Dacă s-ar întâmpla așa, mi-ar părea rău doar pentru pisoiașii din vitrină, tot restul poate să se ducă naibii.

Eram îndrăgostiți. Eu eram ceva mai mult decât o copilă, iar el un băiețuș plin de tatuaje, care organiza petreceri în discotecă. Întregul cartier îi cunoștea numele. La vârsta aia e tot ce contează. Mă simțeam femeia șefului, sau ceva de genul ăsta, prietenele mele salivau de invidie, iar eu eram a lui, a lui și a nimănui altcuiva.

Dintotdeauna am considerat că bărbatul meu ideal ar trebui să știe totul despre muzică, să meargă la teatru, să fie expert în filme, să scrie poezii, să picteze, să vorbească cel puțin două limbi străine, eventual japoneza, și, bineînțeles, să fie și un om de afaceri cu un cont gras în bancă. Putem spune că timp de nouă ani m-am pretat la compromisuri penibile, fiindcă Matteo nu e altceva decât un dobitoc care vinde animale, dar trebuie adăugat și că, la șaisprezece ani, faptul de a intra gratis în discotecă fără a mai sta la rând avea o anumită importanță. Acum, când îl văd acolo, de cealaltă parte a teșghelei, printre toate cuștile și pungile alea de crochete, nu reușesc să văd un dobitoc care vinde animale, și nici nenorocitul care mi-a distrus viața, ci doar pe acel Matteo care mă ținea strâns în brațe, și eu, cu ochii închiși, cu fiori pe spinare, îmi spuneam: „Așa va fi paradisul. Asta se va întâmpla dacă vom fi cu toții mai buni.“

Nu mă voi mai coborî niciodată la compromisuri. Următorul meu iubit o să vorbească japoneza la fel de fluent ca italiana, iar în călătoriile lui de afaceri, în aeroport, mă va lua de mână și mă

va duce cu el în celălalt capăt al lumii, departe de strada asta, de hârtoagele și gumele de șters, de vitrina magazinului de vizavi, de pisoaișii din cușcă și de biscuiții Matitei. Dar pe ea o vom lua cu noi, deși, mare și durdulie cum e, va trebui să călătorească în cală, așa o să se-nvețe minte să mai mănânce ca porcul.

— Solidea, ai adus hârta pentru mătușa ?

— ...

— Solidea ?

Mă întorc încet, fără grabă.

— Spune-mi, mamă, îi zic nepăsătoare.

— Cum adică „spune-mi, mamă“ ? Unde ți-e capul ?

— Ce vrea să zică „unde ți-e capul“ ?

— La ce te gândeai ?

— La nimic, îi răspund, aproape dezamăgită. La ceva prostesc și fericit.

Pe chipul mamei mele reproșul lasă locul unor licăre de neliniște. Acum aruncă și ea o privire dincolo de vitrină. Știu la ce se gândește, și știu și ce anume e pe cale să-mi spună: „Poate că ar fi mai bine dacă azi ai termina mai devreme. Ia-ți câteva ore de odihnă și vezi să nu întârzi diseară, că luăm cina acasă la bunica.“

Am două ore de libertate și o mare poftă să-mi cumpăr o pereche de pantofi.

Mă plimb împreună cu Matita, cu privirea lipită de vitrine, în sfârșit nu gândesc, nu-mi amintesc, doar contemp lu. Îmi sar în ochi sumele exorbitante scrise pe etichetele de preț: o pereche de sandale cu strasuri, patrusutecincizecișinouăvirgulăzerozero. Și să nu vă așteptați la reduceri. Lumea a luat-o razna de tot. Mai bine să n-ai cine știe ce câștiguri decât să lași trecătorii cu buzele umflate și casa goală ca o tobă, așa spune mama mereu. În ritmul ăsta, vom ajunge la revoluție, pe cuvânt de vânzător.

De altfel, scenariile pe care le prevede profesorul Bonelli nu sunt deloc liniștitoare: el se întoarce în timp, la secolele trecute, la marile epidemii, la perturbările climatice și demografice, dar știe o grămadă de lucruri și, când vorbește despre ciclicitatea

istoriei, o face în cunoștință de cauză, nu trage concluziile așa, la întâmplare.

Profesorul Bonelli este singurul adult de peste cincizeci de ani cu care reușesc să vorbesc despre orice, chiar și despre sex, dacă e nevoie, fără să-l tutuiesc. Mă cunoaște de zece ani, era profesorul meu de istorie și este, de asemenea, un client fidel, adoră ilustratele desenate de mână pe care le vindem în exclusivitate.

Este un scriitor, deși nu știu dacă cineva care n-a publicat nimic niciodată poate fi considerat scriitor. În orice caz, mi-a plăcut întotdeauna profesorul Bonelli, mai ales când face fețișoara aia dulce, gen Moș Crăciun, cu părul ăla cărunt și ciufulți și cu ochii mici, mici, care atunci când râde îi dispar sub sprâncenele dese. E autoironic, inteligent, un bărbat din alte timpuri, dar care a învățat să trăiască bine și în cele actuale. În tinerețe a fost corespondent de război, asta înainte de a găsi un post de profesor la școala în care am învățat toți din familie, unde creta nu e niciodată destulă și bureții sunt luați acasă de elevi. Este un loc deprimant, total lipsit de stimuli; singurul merit pe care îl are este că se află la doi pași de magazinul nostru și, prin urmare, ne furnizează majoritatea clienților.

Când trece pe la noi, profesorul Bonelli îmi amintește mereu că puțini dintre foștii săi elevi i-au dat satisfacții din punct de vedere profesional. El mă sfătuisese să merg la facultate, îmi spusese: „Ți s-ar potrivi Literele, dragă Solidea.“ Dar eu nu l-am ascultat, iar acum nici nu mai vorbim despre asta. Trecutul e trecut. Acum aduce vorba numai de sora mea, ne spune mereu că e ageră la minte și că o așteaptă un viitor strălucit. Ferice de ea că-l are pe tot dinaintea ei.

Diseară luăm cina la bunica. Miercurea trecută a fost ziua ei, a împlinit nouăzeci și unu de ani. Unii au curajul să afirme că se ține bine la vârsta ei, pentru că se duce în fiecare dimineață la biserică și încă mai gătește, dar, dacă o vezi, zici că-i o mumie, mai ales acum, de când merge cu cadrul. E o pacoste a-ntâia, iar lipsa ei de toleranță este direct proporțională cu trecerea anilor. O maniacă a ordinii, mai ales în bucătărie: cratițele sunt ali-

niate la perfecție în ordinea mărimii, iar serviciul de porțelan imaculat nu se folosește nici măcar la ocaziile speciale. Corpusul ei osos și necoordonat, atât de nepotrivit cu energia pe care o conține, își petrece zilele mergând înainte și-napoi pe hol, de la dormitor la bucătărie, mereu același traseu, ca roata unui hamster. Dacă sunt observate cu atenție plăcile de faianță ale pardoselii, se poate chiar întrezări urma lăsată de papucii ei în toți acești ani.

Am cunoscut-o așa, bătrână și văduvă. Când eram mică mă îndopa cu ouă bătute, spunându-mi că trebuie să mă îngraș pentru a înfrunta mai bine perioadele de foamete, și nu era prea diferită de bunica de astăzi, cea cu botul ostil și cu proteza dentară instabilă, care rămâne absorbită cu orele în fața televizorului uitându-se la telenovele, iar cu mâna tremurândă, emblemă a bolii, face semn restului lumii s-o lase în pace. Este bunica mea. Pentru toată familia – una și trinitară, ca semnul crucii : bunica și cele două mari iubiri ale ei, una se numește Isus, iar cealaltă este bunicul, care nu mai e.

De fapt, o altă constantă în amintirile mele cu privire la bunica este prezența, câteodată de-a dreptul incomodă, a *bunicului care nu mai e*. De fapt, *bunicul care nu mai e* se află mereu cu ea. O însoțește de-a lungul holului, printre oalele din bucătărie, pe canapeaua din fața televizorului și în scrisorile ascunse în cutia de bijuterii din dormitor. Scrisori pe care n-a încetat niciodată să i le scrie, ca și cum el le-ar putea citi cumva. Și continuă să-i vorbească, să pălăvrăgească cu el, dând impresia că-i merge întotdeauna alături. Mi s-a întâmplat de mai multe ori s-o surprind în genunchi, la picioarele patului, spunând rugăciunea de seară și incluzându-l în ea și pe *bunicul care nu mai e*, convinsă că se află și el acolo, împreună cu Isus, ascultând-o amândoi.

În afară de Isus și de *bunicul care nu mai e*, cu bunica mai locuiesc mătușa și Federica, verișoara mea, și ele demobilizate după un trist divorț. Mama, sora mea și fratele meu stau la etajul inferior, dar e practic ca și cum am fi locuit mereu împreună, cu toții : o familie numeroasă, de tip matriarhal, dispusă pe două etaje ale unei clădiri modeste din cartierul Prati, cu adaosul fratelui meu, care, mai mult decât noi toți, mai ales în primii ani de

viață, făcea naveta între o casă și cealaltă și, din când în când, era uitat în lift. Nu ne putem plânge că a devenit un huligan, dar măcar a rămas heterosexual.

Cu ocazia zilei de naștere a bunicii, toate neamurile au venit în capitală. Bunica s-a hotărât să ne ghiftuiască cu obișnuita cină copioasă pe bază de ravioli, risotto și panzerotti¹, iar între un toast și altul nu lipsesc privirile pline de compasiune aruncate în direcția mea: „Săraca Solidea“, probabil că-și spun, „a fost părăsită după nouă ani de relație. Și când te gândești că mai avea puțin și ajungea la altar.“ Șoaptele se irotesc. Da, chiar așa, fiindcă la mine acasă ori se urlă, ori se vorbește în șoaptă, și lucrurile spuse cu voce joasă nu sunt cu mult mai bune decât cele deșănțate, aruncate între un hohot de râs și un altul. Între timp, bunica îmi tot umple farfuria. Cât o să mai dureze chinul ăsta? Pe unde-or fi sora și verișoara mea? Cu pretextul că anul ăsta au bac, reușesc mereu să ajungă cu câteva ore întârziere.

Într-adevăr, când ele ajung, noi suntem deja la desert, un Mont Blanc adus de mătușa Margherita, sora bunicii.

Un salut general și o scurtă trecere în revistă a vieții fiecăreia. Mamei și mătușii li se amintește întâlnirea săptămânală cu directorul și profesorii, se vorbește despre școală și despre examenele care bat la ușă, după care, în sfârșit, program de voie pentru toată lumea: cei tineri îi lasă pe cei bătrâni la masă și se retrag în camerele lor. Fratele meu fuge la etajul de dedesubt cu verișorii, să se joace la Playstation, în timp ce eu, Federica și Clotilde ne furișăm în camera Federicăi să vorbim de-ale noastre. Matita ne urmează molcomă, cu burta plină de ravioli.

Odată intrate în cameră, eu și Matita ne ghemuim în pat, Federica începe să scoțoască prin șifonier în căutarea a nu știu ce, iar Clotilde se așază la birou.

Ne despart șapte ani ca vârstă, dar acum nici nu se mai simte diferența asta, am început să vorbim aceeași limbă și trebuie să recunosc că, dacă stau prea mult timp departe de casă, prezența lor îmi lipsește.

¹ Plăcinte prăjite în ulei și umplute cu diferite ingrediente: mozzarella, șuncă, ciuperci, roșii, parmezan etc.

Sunt atât de diferite. Clotilde este o mică femeie, serioasă și liniștită, cu fața rotundă și pașnică și cu păr blond, drept, ordonat. Federica, în schimb, e un dezastru, o gazelă brunetă, cu ochii de culoarea sticlei, lungi și vicleni, ca de pisică. Pare puternică, dar în realitate e fragilă, asemenea tuturor fetițelor forțate să crească prea repede luptând cu greutatea vieții. Acum a ajuns la o răscruce, după bac nu trebuie să renunțe, altfel o să ajungă și ea la magazinul mamelor, întrebându-se ce altceva ar fi putut face. Din păcate, fusta aia mini și bluza mulată, care parcă stau să crape pe ea, nu promit nimic bun.

Și-a cumpărat un Tesmed, un aparat care presupun că folosește la stimularea mușchilor sau ceva de genul ăsta, și tocmai și l-a aplicat pe brațe. Râde și spune :

— Ia uite, Sole, zici că am Parkinson, ca bunica! Mișto, ai văzut?

Clotilde își ridică ochii spre cer și deschide computerul :

— Încetează, Fede. Nu ești amuzantă.

— Tu, în schimb, ești plictisitoare, mai plictisitoare decât fraiera aia de Macchioni! Nu-ți face bine să studiezi mereu împreună.

— Cel puțin eu o să ajung undeva.

— Haideti, fetelor, terminați.

Toată povestea asta cu examenul le-a făcut irascibile.

— Las-o să spună, continuă Federica, de când are prieten s-a urcat pe un pedestal. Dacă înainte nu exista decât școala, acum există și Alessandro. Școala și Alessandro, ce plictiseală mortală.

Clotilde este una dintre puținele cunoștințe ale mele care cu greu reacționează la provocări. Și în cazul de față rămâne calmă, în fața monitorului, așteptând să se încheie faza de aprindere. Are mai mult echilibru interior decât un călugăr tibetan, oare cu cine o fi semănând?

Între timp, cealaltă continuă :

— Mai devreme sau mai târziu o să explodezi, îi spune, ca femeile alea reprimare care la cincizeci de ani dau totul naibii și încearcă să recupereze timpul pierdut.

Se uită la mine și râde, căutând sprijin, în timp ce Tasmedul îi zgâlțâie brațele ca pe niște budinci.

— Nu e vina mea că te-ai culcat cu toată școala și că n-ai găsit pe nimeni care să te satisfacă, ripostează Clotilde serafică, în timp ce se conectează la rețea.

— Dacă este cineva nesatisfăcut aici, cu siguranță nu sunt eu aceea...

— Acum încetați, serios, intervin din nou, în timp ce Matita ne privește căscând. Mai avem puțin și adormim.

Clotilde izbucnește în râs, din senin :

— Ia uitați-o pe Matita cu ochii pe jumătate închiși ! O vedeți ?

Expresia caraghioasă a boticului ei ne amuză îndeajuns cât să lăsăm imediat deoparte tonul polemic.

— Acum îi fac o poză și o pun pe Facebook, propune Federica, luându-și celularul.

Matita nu se mișcă, ba din contră, parcă scrutează obiectivul.

— Ciufulește-i un pic bretonul, așa îi iese în evidență latura de Grifon.

Căteaua se lasă coafată ca o jucărie de pluș. Federica îi face poza, apoi izbucnește iar în râs.

— Ce figură e câinele tău ! E prea tare, ia uite aici !

Clotilde scoate un cablu din sertarul biroului și îl conectează la computer, cealaltă extremitate este conectată la celular, și într-o clipită apare pe ecranul calculatorului poza în mărime naturală. Ce puse la curent cu tehnologia sunt fetele astea ; eu nici n-aș ști de unde să încep.

— O descarc în contul meu, îi spune Clotilde, și apoi îți dau tag, OK ?

Când folosesc termenii ăștia mă ia durerea de cap. Tehnologia evoluează cu repeziciune și astfel generația următoare este tot mai avantajată în comparație cu precedenta, nu se poate face nimic în privința asta.

— Tu ai cont de Facebook ? Îți dau și ție tag ? mă întreabă Clotilde, dar e ca și cum ar vorbi în altă limbă.

— E deja prea mult că am descărcat Skype pe calculatorul de la magazin și că reușesc să fac câte un video call din când în

când, îi atrag eu atenția. Eu nu sunt așa de absorbită de internet ca voi.

În acest moment, Federica zâmbește entuziastă, de parcă i-aș fi propus cine știe ce aventură.

— Pe Facebook trebuie neapărat să te înscrii, îmi zice, se poate spune că practic eu și Clò trăim acolo.

Nu mă așteptam la atâta entuziasm. Imediat se grăbesc să-mi arate pagina de întâmpinare. Îmi explică în mare cum funcționează, trecând în revistă poze, discuții, evenimente. Fiecare are câte o imagine de referință, cea a Federicăi este un fund în prim-plan, care nu lasă loc de interpretări. Ea glumește pe seama asta, dar Clotilde o dezaprobă vehement. Închipuiți-vă, ea, pe de altă parte, a ales o poză care n-ar putea fi mai castă decât dacă ar fi îmbrăcat o uniformă de cercetaș, iar asta are o anumită importanță, având în vedere că sora mea nu are nici jumătate din prietenii Federicăi. De altfel, tocmai a decis să ignore o nouă cerere de prietenie.

— De ce ? bombăne Federica. Ăla era drăguț.

— Atunci agață-l tu, eu habar n-am cine e.

— E prieten cu Giorgio Chiesa, ăla din a XII-a B.

— Tocmai, e prietenul lui, eu nu-l cunosc.

— Doamne, ce bigotă mai ești.

— Tot mai bine bigotă decât să am un fund în locul feței.

— Gata, fetelor, altfel o iau pe Matita și plec acasă !

Sunt atât de entuziaste de ideea de a mă ghida în acest nou cyberspațiu, încât încetează imediat cearta și încep să-mi arate din nou minunățiile lui : mesajele, părerile, actualizările statusului, chatul cu prietenii care sunt conectați la site. Mi se pare o comunitate prea complicată pentru gusturile mele, dar îmi trezește curiozitatea pentru că este vorba despre lumea lor, despre tot ce ține de viața lor, lucruri pe care eu nu le cunoșteam încă.

Dintr-o singură privire pot să aflu ce vorbesc, ce gândesc, ce fac atunci când nu sunt lângă mine. Văd pozele celor mai buni prieteni ai lor, de la petreceri, din vacanțe, și – în mod paradoxal – totul este atât de aproape, atât de la îndemână. Aproape că mă sperie ideea de a intra în lumea asta.

— Toți suntem într-un fel conectați, continuă Federica, de parcă s-ar referi la vreo sectă zen. Pot să văd cine sunt prietenii prietenilor mei, să descopăr dacă recunosc pe cineva și să decid să-l contactez, sau pot să-mi fac noi prieteni, să-i regăsesc pe cei cu care am pierdut legătura. Cum e posibil să nu-l cunoști? Toată lumea e înscrisă. Vrei să facem o probă?

— Cum adică să facem o probă?

— Tu îmi spui numele unei persoane pe care nu ai mai văzut-o de mult și vedem dacă reușim s-o găsim.

Trebuie să recunosc că încep să mă entuziasmez și eu. Ridic privirea în aer în căutarea unui nume.

— Nu știi ce să-ți spun... vrei un nume oarecare?

— Da, un nume oarecare, al cuiva pe care-l cunoști, dar cu care ai pierdut legătura.

Clotilde vine cu o sugestie:

— Chiar și un coleg din școala primară, de exemplu? Și imediat îmi apare în minte o panoramă de copii cu uniforme albastre, așezați în băncile lor și ținuți în frâu de o învățătoare neconvingătoare... oare cum o chema? Martinelli. Da, Martinelli, cine știe pe unde-o fi.

— Erica Martinelli, anunț eu hotărâtă.

Clotilde tastează numele într-o fracțiune de secundă.

— Cine e?

— A fost învățătoarea mea în clasele primare, dar nici nu apuc să-i răspund, că monitorul ne lasă cu buza umflată: multe nume de Erica, dar niciuna cu numele de familie pe care-l căutam. S-o lăsăm baltă.

— Păi, normal, comentează sardonice Federica, cine știe câți ani o avea acum... Facebook-ul nu e pentru boșorogi.

O precizare e obligatorie:

— Să știi că nu sunt un personaj din *Cuore*, clasele primare nu le-am făcut în secolul trecut... și, în plus, Erica era o învățătoare tânără, acum ar avea maxim patruzeci de ani, nu mai mult.

— Atunci are sufletul bătrân, altfel ai fi găsit-o.

— Încearcă cu un coleg de clasă, intervine Clotilde, mai mărinimoasă. Se poate să nu-ți vină nimeni în minte?

Continuă panorama, acum atenția se îndreaptă spre primele bănci, se oprește la cea din mijloc. Lângă un copil cu nasul care curge se conturează figura celei mai frumoase fetițe pe care mi-o amintesc : Sara Carelli, cea pe care toți o voiau ca prietenă.

— Încearcă s-o cauți pe Sara Carelli.

Clotilde tastează numele și de data asta calculatorul ne sprijină : apare fotografia unei frumoase fete blonde, cu un zâmbet cât se poate de alb și buze roz. Ea e. Astăzi pare Barbie, dar are aceiași ochi ai celei mai frumoase fetițe din clasă.

— Senzațional... cât timp a trecut.

Federica îmi spune că, dacă mă hotărâsc să mă înscriu, aş putea s-o contactez. Având în vedere că nu sunt prietene, Clotilde nu are permisiunea de a-i accesa pagina, și totuși îi pot vedea prietenii.

Observ că a ținut legătura cu unii din clasă, îl găsesc și pe fostul ei coleg de bancă, căruia îi curgea veșnic nasul. A devenit bărbat și, în poza de la profil, el și Sara sunt împreună, îmbrățișați, iar între ei e un copilaș blond care seamană un pic cu el și un pic cu ea. Ca să vezi. Se pare că au un copil împreună.

Începe să-mi placă. Memoria se dilată, încerc să pescuiesc pe altcineva. O clipă mai târziu regăsesc un vechi prieten de la mare, fiul vecinei noastre de umbrelă, și Clotilde și-l amintește, e cel care mi-a furat primul sărut pe buze la jocul cu sticla. Să dea naiba, ce-a îmbătrânit, e aproape tulburător. Federica o sfătuiește să-l adauge la prieteni, dar Clotilde nu e de acord.

— Spre deosebire de tine, eu fac o oarecare selecție, îi explică liniștită. Ai cinci sute de prieteni, dar la școală nu saluți pe nimeni și ieșim mereu cu aceiași patru imbecili. De ce n-o înscriem mai bine pe Sole și devenim numaidecât prietene ?

Ideea e atrăgătoare. Cât ai zice pește, ne trezim completând un formular cu toate datele mele personale și căutând o poză printre cele din albumul Federicai, pe care s-o punem la profilul meu. Găsim una care ne înfățișează pe mine și pe Matita pe plaja din Ansedonia. Nu e rea.

În câteva secunde sunt și eu o cetățeană în toată regula a Facebook-ului : pe pagina încă goală ne ivim eu și Matita, iar lângă noi, un câmp text ne cere să descriem primele noastre im-

presii. Mă întorc să caut aprobarea cățelușei mele, dar ea s-a tolănit pe patul Federicăi și a început să sforăie.

— Asta e actualizarea statusului, îmi explică Clotilde. Poți să scrii ce vrei, toți prietenii tăi vor putea vedea și decide dacă să-ți trimită un mesaj sau să publice ceva pe peretele tău.

— Senzațional ! subliniez ironică. Și care-or fi toți prietenii ăștia ?

— Deocamdată, să începem cu mine și cu Federica.

Fetele se grăbesc să intre pe contul lor pentru a mă contacta și cererile lor de prietenie îmi ajung în timp real. Pot să hotărâsc dacă să le accept sau să le ignor, dar, desigur, nu sunt în măsură să fac pe grozava din moment ce căsuța mea de prieteni e goală ca o cutie de rezonanță.

Clotilde se întoarce la pagina ei și îmi arată că pe perete a apărut o nouă consemnare care anunță evenimentul zilei : eu și sora mea am devenit prietene. Acum știu toți lucrul ăsta, presupun că se vor duce la culcare mai liniștiți.

— Poți să adaugi câte poze vrei și să le ordonezi într-un album, continuă să-mi explice Clotilde. Dacă cineva îți dă tag, adică dacă te semnaleză într-o poză, acea poză va fi adăugată automat la cele pe care le ai deja în arhivă, și toți o vor putea vedea.

— Habar n-am cum se face un album.

— Așa cum ai încărcat poza de profil poți s-o faci și cu alte imagini sau înregistrări video, dacă vrei. Să-ți dau un exemplu : cina din seara asta. Albumul îl putem numi... să zicem... „Familia“.

Și Clotilde conectează numaidecât aparatul foto la calculator. În câteva secunde apar pe ecran pozele cinei de neuitat, abia încheiate : chipurile noastre zâmbitoare, atmosfera de voie bună, delicatesele bunicii, Matita care le înfulecă lacomă și mama care strânge masa cu obișnuita expresie à la Annie Sullivan din „Miracol în Alabama“. Văzuți în felul ăsta, chiar părem o gașcă veselă.

— Acum nu-ți mai rămâne de făcut decât să te duci în căutarea altor prieteni, mă sfătuiește Federica, socotind acest aspect scopul fundamental al întregii chestiuni. Analizând datele

tale, site-ul îți sugerează toate persoanele pe care e posibil să le cunoști. Aruncă o privire... în două săptămâni, vei avea și tu o viață socială intensă pe net.

În acest moment, Clotilde mai are o întrebare :

— Îți mai vine în minte cineva pe care putem să-l căutăm ?
Și iată că-mi apare din nou în gând fața aia de nerușinat pe care în fiecare zi încerc cu greu s-o alung.

— Încearcă cu Matteo, spun eu cu o expresie mai gravă.

Federica și Clotilde își aruncă o privire tulburată. Degetele surorii mele paralizează pe tastatură.

— De ce continui să-ți faci rău ?

Eu încerc să minimalizez :

— Doar din curiozitate, îi răspund. Vreau să văd ce poze și-a pus pe profil.

Sora mea nu înghite minciuna, pe de altă parte ea a stat lângă patul meu când încercam cu disperare să-mi sufoc suspinele în pernă.

— Sole, te rog, mai bine nu, aproape că mă imploră.

Federica, în schimb, mă privește șovăitor. Apoi, brusc, se avântă la butoanele tastaturii :

— La naiba, comentează, o cunosc bine pe sora ta, dacă îți pune ceva în minte, nimeni n-o poate opri.

Trec trei secunde și nerușinatul apare pe ecran.

Are o țigară în gură și zâmbește în felul lui obișnuit, cel care-mi spune că o duce nemaipomenit și fără mine. Un fior îmi mușcă stomacul. Nu reușesc să-mi iau ochii de la el. În aceeași clipă, Federica remarcă un detaliu care mie îmi scapă, și rămâne interzisă. I se adresează surorii mele, cu un aer de reproș :

— Ce cauți Matteo în lista ta de prieteni ?

Clotilde pare încurcată, dar nu are o expresie vinovată.

— Îl cunoaștem de-o viață, se justifică ea, e aproape ca un frate mai mare, nu puteam să ignor o cerere de prietenie din partea lui.

— Asta înseamnă că putem intra pe pagina lui ? întreb respirând agitat, cee ce îmi trădează emoția.

În punctul ăsta, fetele nu mai au de gând să mă sprijine.

— Ieși din contul meu, îi ordonă Clotilde Federicai, pe un ton autoritar. Nu-i permit să-și mai facă rău.

— Dacă ieși de pe pagina aia, înseamnă că nu ai înțeles nimic, îi spun. Încă am nevoie să conștientizez ce s-a întâmplat, chiar nu înțelegi ?

— Tu ai nevoie doar să întorci foaia, Solidea. Trebuie să privești înainte și, dacă tragi cu ochiul la viața lui, asta sigur nu te ajută.

Are dreptate cât cuprinde, dar mă cunosc și știu că nu voi avea liniște până n-o fac.

— Te rog, Clò. Am nevoie, insist eu. Probabil că ochii mi-au devenit brusc umezi, fiindcă simt cum se ivesc lacrimile. Clò nu rezistă să mă vadă așa, și știu că pot să profit și de asta.

Între timp, Federica a rămas tăcută ; parcă pentru prima oară, nu are curajul să se amestece. Până la urmă, nu a ascultat de ordinele surorii mele, fiindcă pe ecran încă se mai vede Matteo, care ne zâmbeste.

Dintr-odată, iau în stăpânire mouse-ul și, fără ca nimeni să mă împiedice, dau clic pe țigară. Apoi, în puținele clipe care mă despart de lumea lui, simt cum inima dă să-mi iasă din piept. Pe de o parte din neputință și pe de alta dintr-o curiozitate sadică, nu mai reușesc să opresc procesul de pornire.

Primul lucru pe care-l aflu de pe Facebook este că Matteo s-a îngrijit să comunice restului lumii că a trecut de la statutul de „singur“ (bine că am fost împreună numai nouă ani) la cel de „cuplat“, și acum se declară „îndrăgostit nebuneste“. Am început bine.

Are nu mai puțin de cinci sute de prieteni și patru albume de poze. Când eram împreună nu-și lua niciodată cu el aparatul foto și mergeam să mâncăm mereu în aceeași pizzerie, unde vedeam aceleași fețe.

Primul album, înzestrat cu comentarii oportune pe deasupra, înfățișează memorabila călătorie în Peru din iarna asta : prima pe care au făcut-o împreună. Și când mă gândesc că în nouă ani de relație am reușit să mergem o singură dată la Londra și o săptămână la Barcelona, în excursie cu școala, când cea mai mare dorință a mea a fost dintotdeauna de a petrece o noapte de dragoste la Paris, și nu mi se părea o cerere imposibilă. Nu ca aceea

de a vinde un ciobănesc unei necunoscute pentru ca, după mai puțin de o lună, să zboare cu ea două săptămâni în Peru. Poza care îi înfățișează împreună la o școală de copii din Machu Picchu e cea mai josnică lovitură pe care am primit-o în viața mea.

În al doilea album avem o plimbare a trioului la terenul de joacă: el, tapata și ciobănescul care ar vrea să se spânzure cu lesa. Îmi vine să vomit. Ca și cum n-ar fi de ajuns, al treilea album este o ședință foto care se concentrează numai pe ea, în versiune bikini, și toate comentariile lui despre cât e de frumoasă și bla-bla-bla. Vreau să mor.

Al patrulea album este un reportaj despre foarte intensă lor viață mondenă: ea stând lângă el la platane, în timp ce pune discuri la petreceri private (nu m-a dus la așa ceva de mai mult de două ori); ei dansând pe ring (când era cu mine, mă trimețea mereu să dansez singură), și chiar o petrecere pe plajă, cu toți vechii noștri prieteni.

Într-un fel, e ca și cum lumea lui a rămas intactă, numai că în locul meu și al dolofanei de Matita se află acum o tapată cu niște țate enorme și un ciobănesc slăbănog ca o capră. Pe de altă parte însă, ceea ce văd nici măcar nu mai pare a fi Matteo al meu; râsul vechilor noștri prieteni sună ca niște ecouri îndepărtate a ceva ce, în fond, nu mi-a aparținut niciodată. Am fost dată deoparte, trebuia să mă aștept la asta, dar acum mă întreb cum am putut să rămân în cercul lor atâta amar de vreme.

Timp de nouă ani prietenii mei au fost ai lui. Timp de nouă ani, zilele mele începeau cu el și se sfârșeau cu el, credeam că nu-mi mai doresc nimic altceva. Iar acum, dintr-o bucată atât de importantă din viața mea, dintr-un bărbat care a fost înăuntrul meu în toate felurile posibile, nu mai rămâne aproape nimic. Dacă n-ar fi fost familia mea, m-aș fi simțit pierdută. Trebuie s-o iau de la capăt, și sora mea are dreptate: dacă mai privesc mult înapoi, nu fac decât să-mi pierd timpul.

Fără să vreau, am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraji și am rămas încremenită în fața ultimei fotografii: un minunat sărut de-al lor în fața unui foc de tabără de martie.

— Nu poți să mai suferi așa, mă compătimește Federica.

Clotilde se întoarce la pagina de întâmpinare, iar Matteo și tapata dispar de pe ecran.

— Trebuie să-ți revii, Sole, mă încurajează cu o mângâiere pe obraz. Știi că poți s-o faci.

Nu e așa. Câteodată mi se pare că nu am forța necesară. Și magazinul ăla, unde sunt obligată să-mi petrec toată ziua, mă împiedică să-mi reconstruiesc viața. Nu știu de unde să încep, știu doar că n-ar fi trebuit să-mi întrerup studiile și să le permit mamei și mătușii să mă îngroape acolo. Urăsc hârtoagele alea, atât de demodate în comparație cu restul lumii, mirosul ăla de hârtie îngrămădită și de cerneală proaspăt tipărită, și zăngănitul pe care-l face casa de marcat când bat chitanțele, privirile clienților mai tineri, ale elevilor atât de plini de speranțe. Aș vrea să mă întorc în timp, înainte de întâlnirea noastră, și să am puterea să rezist tentației săruturilor sale, care m-au învățat pas cu pas jocul dragostei, dar mi-au răpit tot restul.

— Trebuie neapărat să-ți facem cunoștință cu cineva, propune Federica, reintrând în posesia calculatorului.

— Prietenii voștri sunt prea tineri pentru mine.

— Prietenii Clotildei, poate, îmi zice, dar eu am atâtea contacte, încât aș putea să deschid o agenție de casting. Apoi începe să-și facă de lucru pe net, și modul în care o face reușește să ne smulgă un zâmbet. După câteva minute, anunță convinsă: uite, Giulio Tini. Este consultant financiar, are treizeci și unu de ani și tocmai a fondat pe Facebook un grup pentru cei singuri, în căutarea sufletului-pereche.

— Un tip cu adevărat grozav, comentez ironic, privind poza unui individ cu părul gelat și în postură de star. Dar nu ți se pare un pic cam în vârstă pentru a face parte din lista ta de prieteni?

— În privința asta, Federica acceptă și bărbați de cincizeci de ani, mă informează Clotilde, cu un amestec de reproș și neliniște. Eu m-aș îngrijora mai mult de fundul ăla în tanga pe care l-a ales drept bilet de vizită decât de cunoștințele ei. Ca să nu mai vorbim de conținutul mesajelor pe care le schimbă cu jumătate de mapamond.

— Tu vezi-ți de viața ta plictisitoare și de iubitul tău la fel de plictisitor și nu te mai lua de mine, ripostează Federica. Sunt

în căutarea unui tip pe care să-l prezint surorii tale. După cum vezi, întotdeauna e nevoie să-ți extinzi propriile cunoștințe.

— S-o lăsăm baltă, îi spun, combinațiile de genul ăsta, mai ales oarbe, nu mi-au plăcut niciodată.

— Dar nici nu mai există întâlnirile oarbe, insistă ea, cu Facebook poți să afli de la început tot ce te interesează.

— Nu mă interesează nimic, serios. Voi știți bine, am gusturi dificile, nu mă îndrăgostesc așa ușor. Nu degeaba mi s-a întâmplat o singură dată și mă tem că n-o să se mai repete.

— Ba nu-i adevărat! intervine prompt Clotilde. Ai mai avut o mare iubire în viața ta înainte de Matteo. Poate chiar mai mare, de vreme ce este prezentă în aproape toate amintirile noastre din copilărie.

— Chiar așa! exclamă Federica. Edoardo Magni! Ai zăpăcit întreaga familie cu povestea aia timp de secole!

Edoardo Magni.

Mi-l amintesc bine și eu, numele „Edo“ în mijlocul inimilor pe care le desenam peste tot. Din clasa a treia până într-a opta. Și nu cred să fi schimbat cu el mai mult de cincizeci de cuvinte în total.

Prima oară când l-am văzut eram în mașina mamei mele, în fața intrării în școală, cu uniforma albastră și ghiozdanul Hello Kitty încă în spate. El, în schimb, se urca pe un scuter al unui prieten pentru a se duce acasă. Pe atunci se pregătea pentru examenele din clasa a opta și-mi amintesc că în ziua aia eram bucurată că voi ajunge și eu în generală, așa măcar aș fi avut ocazia să-l întâlnesc mai des. Nu puteam să-mi închipui că voi petrece șase ani din viață urmărindu-l. Da, pentru că eu ajungeam în generală, iar el era deja la liceu, pe urmă intram eu la liceu, iar el zbura la facultate. În toți acei ani n-am făcut altceva decât să mă gândesc la el. Apoi a apărut Matteo. Doamne. Ce viață intensă, plină de lovituri de scenă.

Edoardo era mai mare decât mine cu șase ani și avea un zâmbet care vorbea toate limbile din lume. Frumos, inteligent, educat. În privința gusturilor, nu se poate spune că n-am început bine. Cum am ajuns după aia la dobitocul care vinde animale, asta nu se știe.

— Era mișto Edoardo, părea un lord în mijlocul unei bande de infractori, comentează sora mea, un pic visătoare.

— Dar pe vremea aia voi erați prea mici ca să vi-l aduceți aminte.

— Nu uita că am crescut citindu-ți jurnalele și urmându-ți exemplele.

— Vorbește în numele tău, o corectează Federica, cu obișnuitul sarcasm. Eu refuz să iau drept exemplu una care la douăzeci și cinci de ani a avut doar doi bărbați, dintre care unul clar platonice.

Recunosc că Federica are și ea dreptate și las să-mi scape o grimasă de aprobare, în schimb sora mea își dă ochii peste cap și o roagă să schimbe subiectul:

— Cum se face că pentru tine totul trebuie să se rezume la sex?

— Avem timp să ajungem ca mamele noastre, Clò. Eu vreau să mă distrez.

— Dacă pentru tine distracția înseamnă să agăți un ratat oarecare folosind ca momeală un fund care nici măcar nu e al tău, atunci mă declar bătută.

— Te-ai gândit că poate fundul ăla e doar o modalitate ca oricare alta pentru a-mi asigura anonimatul?

— Sigur, asta până când ajungi în pat, ceea ce se întâmplă în nouăzeci la sută din cazuri. Ți se pare un lucru normal?

— Fetelor, vă rog, mă văd eu nevoită să intervin din nou. Ce v-a apucat? Vă face rău bacalaureatul ăsta.

— Clotildei, cu siguranță, accentuează Federica, reluându-și navigarea pe net. Pe mine nu mă interesează câtuși de puțin bachelul, după ce scap de el mă duc un an în Jamaica, de capul meu. Mai degrabă... Edoardo Magni ăsta, nu ești curioasă să afli pe unde-o fi? Vrei să-l căutăm pe Facebook?

În clipa în care Federica pronunță aceste cuvinte, mă cuprinde o ciudată senzație de ameteală. Îmi vin în minte ani și ani de vise și fantezii nesatisfăcute.

Când Edoardo a terminat liceul, l-am văzut dispărând pentru ultima oară pe scuter, cu geaca lui de piele de culoare închisă, în spatele porții de la intrarea școlii. Îmi amintesc că am așteptat

câteva minute cu respirația tăiată, sperând să-l văd întorcându-se dintr-o clipă în alta. Eram sigură că se va întoarce să mă salute, chiar dacă eu eram o copilă, iar el un bărbat în toată puterea cuvântului, care se pregătea să-și întâmpine viitorul. Minutele acelea de așteptare zadarnică au fost atât de sfâșietoare, încât parcă aveam un ghimpe înfipt în piept.

La treisprezece ani, când o iubire ia sfârșit, parcă ți se prăbușește cerul în cap. Știam totul despre el, îi fotografiasem în minte până și cea mai neînsemnată expresie a feței, felul în care vorbea, în care gesticula, mersul semeț dar liniștit; în timp ce el abia dacă știa cum mă cheamă. În zilele bune, îmi dăruia un zâmbet, câteodată chiar și un salut, dar numai pentru că eu rămâneam înțepenită de admirație, și era atât de evident că îmi plăcea, încât cred că îl înduioșam. Dar în acea ultimă zi de școală nu am avut parte nici de zâmbete, nici de salutări; strada l-a înghițit și orașul nu mi-a mai îngăduit niciodată să-l văd. De câte ori mi-am imaginat că se va întâmpla, în cele mai romantice și bizare feluri, în toate combinațiile posibile. Nici nu mai știu de câte ori mi s-a părut că-l văd în mijlocul mulțimii, iar acum mi se oferea posibilitatea să-i tastez numele și să-l pescuiesc de pe internet, ca și cum ar fi cel mai normal lucru din lume. E paradoxal. Oriunde-ar fi el, chiar și în seara asta, dacă vreau l-aș putea găsi, într-un fel chiar prea simplu. Dar cum rămâne cu destinul, cu surprizele în genul *Serendipity*? Cu atmosfera romantică a unei după-amiezi de iarnă, când ochii noștri se întâlnesc – ce știu eu – în mijlocul unui muzeu sau al unui vernisaj de pictură flamandă? Asta ca să dau un exemplu.

— Nu vreau să-l caut, declar convinsă. Prefer să rămână o fantezie. E un lucru care aparține trecutului, mi-ar da senzația că-l pângăresc.

— Minunat, mă ironizează Federica. Singurul bărbat cu care ai putea în sfârșit să ți-o tragi și ți-e frică să nu-l pângărești? Poți să mi-o traduci într-un răspuns care să aibă sens?

— Întâmplător, eu am înțeles foarte bine, intervine prompt în apărarea mea Clotilde. Înseamnă că sora mea știe să dea valoare sentimentelor.

— Desigur, insistă Federica, menținându-și ironia intactă, atât de mult le prețuiește, încât le ține congelate într-un seif, ca să nu le deterioreze trăindu-le!

La această ultimă acuză, Matita se oprește dintr-odată din sforăit și deschide ochii.

Am impresia că nu mai suportă pălăvrăgeala noastră. Întocmai: se ridică și dintr-un salt ajunge la ușă, după care se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire care parcă spune: „Nu ți se pare că s-a făcut cam târziu?”

Matita are dreptate. Plus că n-aș mai putea suporta a nu știu câta ciorovăială între Clotilde și Federica.

— Fetelor, gata cu polemicile, rezum. Eu și Matita plecăm acasă.

— Și Edoardo Magni?

— Rămâne acolo unde e, răspund, din ce în ce mai convinsă. În amintirile mele de copil.